



Taikurin taivas

Viiltoja ja piirtoja - Osa 2

Ihmisen taistelu

Harri Koivisto

Copyright © 2015

Omakustanne: Taikurin taivas
Viiltoja ja piirtoja - Osa 2 / Ihmisen taistelu

Kirjan tekstit, kuvat ja suunnittelu: Harri Koivisto

Teoksen sähköinen jakelu ja kaikenlainen
tulostaminen omaan ja muuhunkin käyttöön

on ehdottomasti sallittua.

Ja vieläpä oikein toivon sanojen leviämistä.

Lisäksi toivon, kun luet kirjaa, kertoisit siitä minulle
sähköpostiin taikurin.taivas@gmail.com.

Ja jos tekstejä jossain lainaat, mainitse nimeni
ja vaikka tämän kirjan nimi ja viel' kotisivuni
osoite www.piiras.com.

Näin kiinnostuneet voivat löytää lisää luettavaa.

Mikäli haluat käyttää tarinoita kaupallisiin tarkoituksiin,
ole minuun yhteydessä tuon saman sähköpostin kautta.

Harri kiittää

Lukijalle

Tämä on kirjasarjan toinen osa. Tai oikeastaan jo kolmas, sillä kesällä 2014 julkaisemaani Taikurin synty -kirjaa voidaan hyvin pitää myös tämän sarjan ensimmäisenä osana.

Tämä kirja, ja koko suunnitteilla oleva kirjasarja, on noin yhden vuoden mittainen matka edellisen Taikurin synty -kirjani jälkeisistä tapahtumista. Molemmat valmiit kirjat löytyvät alla olevasta linkistä.

Runoilijan tie on erikoinen, sen olen tullut huomaamaan, ja erikoisella tavalla oppimaan oman tieni kautta.

Tämä osa 2 kertoo taisteluista vapauteen ja kivuista, jotka ohjaavat kohti sitä päätöstä, joka tehtävä on.

Kipujen syitä etsitään syvältä, ja ratkaisuja myös monilta ajallisilta auttajilta, vaan... mikä onkaan kaiken takana.

Tarkoitukseni on lukea osa runoista myös **äänirunoiksi**. Niitä luen pikku hiljaa, ja myös ne löytyvät alla olevasta kotisivuni linkistä.

Tervetuloa runoilijan matkalle.

Toijalassa 27.08.2015

Harri Koivisto

PS. Kirjan muotoilu on suunniteltu toimivaksi tableteilla ja e-kirjan lukulaitteilla. Ja vieläpä laitteen pystyasennossa luettavaksi.

Lukeminen onnistuu kyllä tietokoneellakin, mutta tekstin asettelu on aika vasenreunainen.

Kirjojen ja äänirunojen linkki:

<http://www.piiras.com/e-kirjat>

Sisälllys

Viiltoja ja piirtoja - Osa 1 / Matka alkaa. Luettavissa.

Viiltoja ja piirtoja - Osa 2

Ihmisen taistelu

1 Ero	5
Mitä minä teen	6
Jos sinä näkisit	7
Mitä teen minä ikävälle	8
2 Ohjausta vaiko varustusta	9
Merkityksiä ja tarkoituksia	10
3 Ihmisen taistelu	14
Helkkarin kipee	15
Outoja kulkuja	19
Auttajien kaarti	21
Ihmisen taistelu	23
4 Syitä syviä	28
Syitä syviä	28
Lukko	33
Vain elämällä	36
Tuntematon sisäinen	38
5 Outoja kulkuja	39
Helvetti jatkuu	43
Viisaus pieninä palasina	45
6 Salainen kunnostus	47
Siunattu kipu	48
Suuri salainen kunnostus	50
Menneitten haamut	53

Tulossa (alustava suunnitelma)

- Piirtoja ja viiltoja - Osa 3 / Sairastamisen salaisuuksia
- Piirtoja ja viiltoja - Osa 4 / Lääkkeistä ja hoidoista
- Piirtoja ja viiltoja - Osa 5 / Runoilijan kuolema
- Piirtoja ja viiltoja - Osa 6 / Kohti uutta

1 Ero

09.08.2014

Mitä minä teen

Mitä teen minä särylle tälle
hermojen kipuileville kuluille
pakaroille pinkeille
jaloille jäykistyville?

Vaik' uskon ihmeisiin
en ole ihmettä nähnyt
- ellei sitten lie ihmettä se
ett' viel' liikun
pystyn asioille päivittäisille.

Mikä vastaus?
Mikä syy kaikelle tälle
eloa rajoittavalle?

-Ero!

Tuon sanan minä kuulen vain.
Ero elämästä entisestä!

*-Eikö tuo jo ole selväksi tullut.
Et vain usko.*

*Eikö voimasi riitä
vaiko tahtosi heikko.
Uskosi, ett' totta se olla vois
ett' sitoja on päästettävä pois.*

*-Vaik' tiedät, et tee.
Vaik' uskot sen, et tottele.*

*Mieluummin kärsit itse, kun tuskaa toiselle
vaik' vapaus hällekin onnea toisi.*

Oi, ihminen! Se sinulle onnen toisi.

*

11.08.2014

Jos sinä näkisit

-Jos sinä näkisit
nämä vallat ja voimat näkymättömät;
mitkä vaikuttavat
mitkä lisäävät
mitkä vähentävät
mitkä syövät
mitkä sinua lyövät

sinä kiiruusti irtisanoutuisit niistä
jotka sinua syövät
ja lisäisit niitä
jotka voimaasi vain kasvattavat
jotka uutta rakentavat
joissa tulevaisuus ja uuden tehtävän perusta
jolle tulevasi rakenna

ja se vanha
millä ei ole enää voimia
on vain pois pantava
ja unohdettava
sillä, vanhan voima on vain hajottava.

Se on hajottava
ja sen on hajottava pois
ett' uusi elämä
onnellisempi olla vois.

Sillä, se odottaa
tehtävään tarttujaa
ja jokainen päivä
jonka olet uudesta poissa
kuljet maissa joissa
ei voimaa oo.

Siksi, päätös on tehtävä
ei sitä puolestasi kukaan tee.

Vahvistaa sen toki voi
mutta, oma päätös
lopullisen onnen toi!

*

12.08.2014

Mitä teen minä ikävälle

Mitä teen minä ikävälle
menneitten muistoille
monille niin suloisille.

Ja kun en ikäviä ees muista
vaik' juuri niiden tähden...

-Minä lähden!

Ikävät tulevat
ikävät menevät
niillä omat tehtävät
ja vahvistavat.

Surevat surevat
uudet sijaan tulevat
paremmat ajat, ajatukset
ja teot uudet.

Ja menot rakentuvat teille
tuleville merkittävälle.

Itke itkusi
ei sille mitään voi
toinen elämä nyt muutoksen eteen toi.

Toinen elämä
muututtava on kaiken;
vanha jätettävä
muutos lopullinen.

Ei tämä ollut viel' tässä;
uudessa paikassa
uusissa ajatuksissa.

Kas, kaikki tähtää tekoihin
tekoihin uuden maan ja taivaan.

Ei vanhassa silloin riippua enää voi
kun uusi elämä uudet sijaan toi!

*

2 Ohjausta vaiko varustusta

27.09.2014

Merkityksiä ja tarkoituksia

Erota ihmisestä
ystävästä vuosien mittaisesta
tavoista
tottumuksista
yhteisestä kaikesta - ja jättää se
kuin unohtaa ja luopua pois
vaik' tunteita vielä molemmilla ois.

Muuttaa elämää
olla yksin ja miettiä
mitä kaikkea meillä ollutkaan on
millainen matka kuin kädestä kohtalon.

Elämä vain ei salli kaikille
jäädä paikalle
toteuttamaan sitä tuttua
elämän rutiinia
kuin turvallista elon kulkua.

Ei !

Vaan, matkaa on jatkettava
etsittävä uutta
aloitettava kuin alusta taas
vaik' hetken ois mieli maass'.

Luovuttava elämässä on monesta
oikeasti, ihan kaikesta.

Pala palalta tutusta
lopussa jo unelmasta
joka kantanut on ja voimaa antanut
ja joka ohjannut tätä elon tietä
- vaikkei ihminen sitä tiedä.

Unelmasta,
elon tarkoituksesta
syystä
tehtävästä toteuttaa se
mi merkityksen antoi elämälle.

Ja tuo merkitys
tuo tehtävä
tavoite
ei salli jäädä paikalle
kuin turvalliselle ololle

vaan, ohjaa
käskee
komentaa
viimein vaik' pakottaa
matkaa toisaalle jatkaa
... jotta voisi toteutua se
mi syyn antoi merkitykselle.

Se on se unelma
jota kohti tulisi kulkea
ja toteuttaa se salainen unelma;
sisälle piirretty
aikaan siirretty
tehtäväksi
elämän suunnaksi
kuin majakaksi loistamaan
suuntaa elolle antamaan.

Ja jos ihminen putoaa suunnasta pois
elo kuin tarkoituksetonta ois
ajelehtimistä aalloilla keinuttavilla
elon päivillä tarpeettomilla.

Ja siitä taas ytimille
elon kulun päiville;
sairauksille
ja terveille päiville.

Sillä, ohjausta on monenlaista
kohti tarkoitusta;
ohjaa
käskee
komentaa
suuntaan pakottaa se monin tavoin.

Sairauksien kautta kuljettaa
opastaa kohti tulevaa
kasvattaa ja valmistaa
kohti unelmaa.

Vaan, vaikea on erottaa
opastusta
ja valmistusta.

Onko kipu ohjausta
vaiko varustusta
... vaiko vaik' molempia
toteuttaa tarkoituksia.

Ja siitä jo suurelle kysymykselle;
terveydelle
sairaudelle

sillä, kipu
sairaus ohjaava
valmistava
tuleviin varustava
ei oikeasti olekaan sairautta
vaan, elon tarkoitusta.

Ja jo hämärtyy sairauden
terveyden raja
ja on vain matka
jolla ohjausta
valmistusta
varustusta varten unelman
elon tehtävän
ja salaisen kudelman
joss' kullakin paikkansa auringon alla
kullakin tarkoituksensa kaikkialla
tällä oudolla matkalla.

Ja tällä selittyy jo moni lähtö täältä;
kaikki valmista
tai elo vailla tarkoitusta
ja vaivan kautta pois
ett' elo helpompaa ois.

Moni viipyy pitkään
kuin ei kiirettä ois minnekään
toteuttaa tehtävää
näkyvätöntä tai näkyvää
... ja lähtee pois sitten vasta
kun kaikki valmista.

Mutt' ihminen ei aina näe sitä
mikä on se tehtävä
eikä tiedosta
onko matkalla
vaiko tuuliajolla
sillä, molempia kulkee aina rinnalla.

Joku tehtävänsä tietää
aikansa ja paikkansa.

Toisella vain ei käsitystä mistään;
mistä tuli
minne mennään

mutt' silti
ei hän välttämättä ole elosta irti
ei tarkoituksesta sen
... kuin huomaamatta toteutti tarkoituksen.

Näit' ei ihminen nää
sillä, kuin vähäpätöinenkin toteuttaa tehtävää
- vaik' sairautensa kautta
avustaa ihmiskuntaa ja kehitystä sen
miten tulevia hoidan, lääkiten.

Silloin, kuin vähäpätöiseltä näyttävän
sairastavan rankan elon tehtävän
tarkoitus voi olla merkittävä
tulevia monia helpottava.

Aikamoinen suunnitelma, vai mitä!

*

3 Ihmisen taistelu

15.08.2014

Helkkarin kipee

Mä oon niin helkkarin kipee!

Selkä,
takajalka, taive
pakara
en tahdo päästä kävelemään aamulla.

Buranan voimalla - nyt mökillä.

-Taikatemppu, taikuri.

*Taikatemppu tee!
Istu aloilleen, älä hermostu.
Ota rennosti ja nauti
sillä, jännitys on pahasta
kiristää, kiristää selästä ja jalasta.*

Ja paikat jäykistyy särystä.

Kiristyy mielen vaivasta ja pelosta
pian liikkumattomasta menosta.

Vaan, ei hätää.
On Taikurilla tutut temput
vuosikaudet harjoitetut:
- Venytä, venytä, venytä!

Niillä paikat vapauta
oikealla tavalla.

Liikkeitä on tarjolla mielesi uumenissa
ja lisää kirjoissa apua lupaavissa.

Joten, ota käyttöön temppusi arvokkaat
ja niillä taikojasi tee
ja jo pian on vaivasi menneet.

Mutta,
tärkein on se
mikä saa sinut jännitykselle.

Ei keho tekemisestä, vaik' rasittuukin
ja siitä kipuja
vaan, se sisäinen;
mielesi tuska
tahtomaton teko

ärsytys - jännitys
se sinut lukitsee
kun tehtävä on sellaista
mist' et tykkää - enää.

Et tahdo jotain
et kestä kuunnella, mi syö sun vapautta
kadottaa tarkoitusta
ja syntyy tahto pois.

-Oi, jos vapaa mun mieleni ois!

Et kuule sitä huokausta
huokausta sisäisesi tahdon
vaan, keho tarkka kuulee sen
kiukustansa jännittyen.

Kas, yhtä ne ovat;
sisäisesi, se suurempi
ja kehosi, se apulainen.

Ja jos se päällimmäinen hermostuu
alimmainen sen tuntee ja viestii sulle
kuin jotenkin ... kolmannelle
kuin kuurolle sokealle.

Ja tässä on se jako:
sisäinen, se ylin
keho, se alin
ja mieli siinä välissä
aiheuttaa kärsimystä.

Kas, mieli hellä on ihmisellä
vaik' kärsis se sitten itse hellyydestä.

Se hellyys
ei kuuntele ylintä
ei välitä alimmasta
itsestään vain
ja toisesta, jonka tähden kärsii
ja vaivoja aikaansa saa.

Se kehoa rasittaa.

Ja nyt,
jos mielesi on ristiriidassa sisäisesi kanssa
se suuttuu
kun maailma ja sen teot muuttuu
tai puuttuu

tulee sisäinen jännitys
välille mielen ja ylimmän
ja keho herkkä kuulee tuon kärhämän
ja alkaa oireilla
jännittyä mielen vallasta
ylempien taistelusta.

Sillä, jossainhan se täytyy näkyä
ajallisessa ulottumassa.

Muutenhan tuo taistelu
pian näkymättömäksi jäisi
ja suurin häviäisi, se ylin
sen hyvä tahto väistyisi ajallisen mielen tieltä
ja voittaisi se
mikä vallassa on ajalliselle.

Ja siksi,
jotta nuo jännitykset poistuisi
riita sisäisten tahtojen laantuisi
tulee tuon tahtojen taiston poistua
riidan kadota
alemman suostua ylemmän tahtoon.

Silloin! niin... silloin
on elämän harmonia
toteutuu tahto suuremman
palautuu rauha sisäisen maailman

ja poistuvat kivut jännityksen myötä
ja pääsee jatkumaan se
mi on todellista työtä.

Tämä opiksi ota nyt
äläkä keskity oireisiin
ja niiden hoitamisiin

sillä, eivät ne poistu
niin kauan kuin jännitys, taisto sisäinen
viel' käynnissä on.
Sillä katso,
tuo taisto on välillä mielen ja elon kohtalon

Ja kumman sinä tahdot toteuttaa:
mielesi teot
vaiko sisäisesi kuvan - sen unelman
mit varten sinä täällä oot
kun matkaat nyt kohtaloon.

Valitse!

Vaikka, sinä häviätkin sen
mielesi herkkyyden
ja voittajaksi joka tapauksessa suurempi saa
mielen valta katoaa.

Kas, se toteuttaa tahtoaan - joka on sinun
ja väistyy se
joka on minun.

*

17.08.2014

Outoja kulkuja

Etsin taas apua
maallisilta voimilta
hierojalta taitavalta
ja kiropraktikolta maineikkaalta.

Auttavatko, en tiedä - vielä
vaik' sisäinen ol' johdatus:
heistä apua, parannus.

Vaan, juuri nyt
kun aamulla vuoteellani ähkin
hetkin pelkään, ett' tähän jään
jos en pääsekään enää ylös
vuoteeseeni kuivun.

- Ei kukaan minua tästä löydä.

Olen yksin, ei ketään lähellä
valvomassa mun touhuja
- runoilijan taivalta.

Sillä, nuo kaksi sanaa
"runoilijan taival"
ovat kuin salaisia
pitävätkö lie sisällään syitä ja seurauksia.

Josko kaikki johtuukin siitä
runoilijan matkasta ja kasvusta
tulla joksikin
etsiä jotakin - ja löytää
tään kipujen kovan koulun kautta
jotain viel' syvempää elon tarkoitusta.

Se tässä aina kuin suurena kysymyksenä leijailee
- ja runoilija huokailee.

Ja viel' rinnalla
pieni enkeli auttavainen
ymmärtäväinen, kantavainen

mun sisäiseni asioita kaivelee
jalkapohjista tähyilee mun elämäni tietä
kaukaisia menneitä
ja näkee sinne, minne näkevä ei nää
hän valtoja suuria tähyää

mulle hymyää ja lohduttaa:
-”Sinua kuoritaan kuin sipulia”
ja sisäiseni tiloja tarkkaa;
kehoni terveyttä
toipumista menneistä.

Antaa lupauksia
vaik’ ei mokoma kaikkea kerrokaan.
- Ei kuulemma aina uskalla.

No, seurassaan kuitenkin turvallista.

Ja eilen
yks’ ohimennen tavattu näkijä
iloinen, auttavainen
kaupan ovella mulle viel’ huikkasi:

-Sinä tanssit vielä!

-Jaa, ... mutta milloin? minä uteliaana.

-Kuukauden sisään sinä jo tanssit taas.

Nuo sanat minua nyt kantaa, vaik’ jalat ei
selän kipu ne juuri taas äsken alta vei.

Tanssija! Mukamas!

Mut’, aina olen toiveikas.

Tuollaiset sanat
pienet lupaukset kannustavat
nekin parantavat
ja voimaa, uskoa antavat.

Täältä tullaan vielä!
Ollaan vain runoilijan tiellä.

*

17.08.2014

Auttajien kaarti

Aikamoinen kaarti
on ympärilleni kertynyt;
ihania ihmisiä
 auttavia
 taitavia
ja ilmi tullut myös näkymättömiä auttavia
joist' en vielä paljon osaa sanoa.

Mutta, sanoja
- runoilijan sanoja
syntyy, kun on vaivoja
kaukaisuuteen ulottuvia
itseä kantavia
- ja aikanaan myös muita, surusuita.

Jotain tässä on viel' löydettävä
kestettävä ja kuunneltava
uusia ulottumia.

Opittava elämästä
sen tarkoituksesta, tehtävästä
ja kirjattava talteen muille
tuleville ja oleville
elossaan kamppaileville.

Kyljelläni vuoteella näitä piirtelen
- kuuntelen - ja piirtelen
ja toivon
ett' voisin kivutta istua
ja koneelle kirjoittaa
tätä runoilijan matkaa.

Uskoo, ken jaksaa.

Ja välillä ain mietin saamiani sanoja:
"Pysy paikallasi, äläkä tee mitään."

Oisko lie
se ollut kuitenkin se oikea tie.

Vaan, oisinko oppinut sillä
vaik' tiedon saankin ain korvilla kuulevilla.

Ja kirjan viel' kirjoitan näistä seikkailuistani
kipujen, apujen, maassa
sen valmiiksi piirtelen mun Taikurin taivaassa.

Siitäkin pari lupausta:

"Alas maan pinnalle jakamaan" ja

"jos tiesi ei olekaan helppo ja keveä
on se kuitenkin pitkä ja siunattu."

*

17.08.2014

Ihmisen taistelu

Keho raukka
väliss' mielen
ja elon tarkoituksen
kun taistelevat ne
kumpi pääsis voitolle.

Ja kahinassa tuossa
miss' kuin tanner tärisesi
- se keho on
taisteluihin osaton.

Vaan, se raukka
saa vaivat niellä
on kuin taistojen tiellä se paikka
joss' nuo kaksi
ottavat mittaa toisistansa.

Ei kärsi se
ei kipua tunne
se henkinen ulottuma
joka on sinussa ikuista

- voi vain kuin itkeä se
jos ihminen kulkee teille
mi tarkoitus ollut ei
... vaan, maailman tuulet toisaalle vei.

Ei kipua tunne mielikään
jonka maailma niin herkästi vie mennessään
poies siitä, mi hyvä ois
kulkeutuu ihminen tarkoituksestaan pois.

Ja se
mi väline on ajalliselle;
jolla kuljet
teet
harrastat
jolla elostasi nautiskelet
jolla rakennat
elon hetket, tulevat

se kuin välissä on kahden tahdon;
toinen repii toisaalle
elon syvän merkitykselle
ja toinen mieli ajallisiin
sen iloihin ja osallisiin.

Ja siin' tuo keho raukka;
tänään tänne
huomenna tuonne
tai sit' jo kokonaan toisaalle
kuin minne elosi tahto ja tarkoitus ois
... ja se syvä ikuinen
on elon tarkoituksesta pois.

Siin' sit' itkee välissään keho
kun särkee paikat, kolottaa
herkkä raukka hajoaa.

Ja alkaa jo surra mielikin
kun sen teot, halut estyvät
ja suree ympärillä ystävät
kun toinen on poissa
jossain kipujen kartanoissa.

Vaan, suurin suru on sillä
jonka surua et nää
sillä, joka ikuisuutta syvällä tähyää.

Sill' tehtävä ois
se tehtävä ois täll' elonsa matkalla
joll' kaukaista tarkoitusta
mit' varten tää kaikki on täällä
maan päällä.

Ja sen suru
on syvä suru
ja se vaik' musertaa koko ihmisen
kun hukkuu tarkoitus elämällen.

Vaan, oi miten...
oi, miten sais sovun
ett' asettuis aika iäisyyden alle
sille kaukaiselle ulottumalle

mill' tarkoitus
tehtävä
ois ajalliselle
tälle ihanalle matkalle.

Ett' sovussa
nuo kaikki kolme kulkea vois
eikä toisen halut
veis toiselta mitään pois

vaan, kuin rinta rinnan he elää vois
ja tehtävä tärkein tulis tehdyksi
kun koittaa aika
lähteä ajallisista pois.

Silloin...
se kaunis kuva rauhassa tehty ois
eikä kukaan joutuisi lähtemään kesken pois.

-

Ja tällä selittyvät
monet vaivat, kulut
kun poikkeavat polut poies siitä
- tärkeimmästä
poikkeavat poluille
joill' kuin mikään ei riitä.

Ja se tärkein kuin tekemättä jää
- sitä se sisäinen kaihoten tähyää.

Vaan, ei voimaton ole se
heittelee hetkin kuin kapuloita rattaille
ett' estyisi se ajallinen meno
mi kaikkein tärkeimmän ohittaa.

Kas, niin suuresti
se tarkoitusta rakastaa
ettei salli
kuin viimeiseen asti unohtua sen
min lupasi lähteissä matkallen:
-Sen teen, sit palajan
toteutan palan ajallisen maailman.

Ja kuinka paljon sen puuttua täytyykään
kuinka moneen tehtävään
ett' kulkeutuis vihdoin ihminen
oikealle tiellen.

Sille, mi toteuttaisi sen
mille antoi hän lupauksen
vaan, jolta aika ankara poies vei
sanoi kuin syvimmälle tahdolle: -Hei hei!

Vaan, ei kulje se niin
ett' ihminen vain vaivoitta
vois upota omiin.

Tulee taisteluita
sotia
ollaan vaik' ilman kotia
ett' löytäis ihminen sen
syvimmän elonsa tarkoituksen.

Ja kun löytää hän sen
palautuu rauha ja lepo
ja terveys
mi kahinassa kadonnut on

- löytyy tie kuin kohtalon.

-

Ja tästä kulkeudutaan kysymykselle
mi tärkeä on terveydelle

ett' hoidetaan
lääkitään sairasta
joll' on näitä syviä vammoja
jotka syntyneet on taisteluista
erkaantuneista poluista.

Ja kun vaivan tarkoitus ois palata
etsiä rauha
ja eloa siinä halata
niin, autetaankin sairasta
ett' jaksais hän
vain toteuttaa omia.

- Ristiriitaista!

Vaan, kuka oisi se
joka sanoisi sairastavalle:
-Oikaise polkusi ja palaja
etsi omasi tarkoitusta
ja sen kautta itseäsi eloon varusta.

- Vaikea paikka!

olla tarkkana ja kuunnella
etsiä ja löytää
"kohti oikeata pöytää".

Ja viel' yksi näkemys
on ennaltakärsimys.

Kas, kun tiedossa on ajattomissa
kuinka herkkä on ihminen
seass' ajallisten voimien

niin, jo lähteissä
tai matkalla
saa hän raskaita vaivoja, taakkoja
jotka ohjaa oikeita suuntia.

- Ne auttavat toteuttamaan tarkoitusta.

Ja näin kirous
on kuin siunaus mi helpottaa
ajallista matkaa.

Pitää vain osata nähdä
- ei vain kärsiä
vaan hyväksyä se hyvä mi kautta sen
vie ihmistä perillen
- sinne, mi tarkoitus elon pienen on
kun toteuttaa hän kohtalon.

Sen, mi hyvä hälle itselle
ja toiselle rinnalla on.

*

4 *Syitä syviä*

19.08.2014

Syitä syviä

Syvien lihasten tehtävä
on säädellä elon kulkuja
ohjata olemusta ja valvoa
koko kehoa.

Ne ovat herkäät tunnereaktioille
ja ihmisen sisäisille tiloille
ja niiltä lähtee käskyt
ulkoisille voimille.

Jos sisäinen lihas vioittuu
jos jäykistyy se kramppiin
lakkaa sen säätelyominaisuus
ja ulkoiset toimivat kuin omiaan
saaden aikaan vahinkoja
jotka estävät eloa, liikettä.

- Ei olo keveä.

Sisäiset lihakset ovat yhteydessä mieleen
ei niitä ulkoisesti säädellä voi
mielen keveys niistä esiin herkkyyden toi.

Vaan, mielen raskaus
pelko, ahdistus
heijastuu heti
- sen jännitys tiukalle veti
ja esti se liikkeen isomman
ihmistä liikuttavan.

Se sisäinen siis
on välissä mielen ja kehon.
Kuin kanava toisesta toiseen
ja tuntevat ne kuin yhtä
sisäisen tilan kanssa.

Siksi mielentila, järkytys
pelko, hylkäys
jäykistää ihmisen

ja ilo, nauru, vapaus
taas vapauttaa sen
sisäisen jännityksen.

Ei siihen temput auta
ei ylety sinne voima käden
- se on maita mielen herkän
ja säätelevät yhdessä ne elon ulkoisen.

Lääkkeellä voi sen turruttaa
herkän kosketuksen kadottaa
kuin hajottaa sen
sisäisen puolustuksen

ja näin päästää krampista vapaaksi
hetkeksi, tai ajaksi
min vaikutus lääkkeen aikaansa saa
- vaan, se ei voi parantaa

sillä, vaivan syy on syvällä;
mielessä
ja sen tehtävässä
kaukana ihmissilmältä
tunteissa
kokemuksissa
toiveissa
haluissa
elon tarkoituksissa.

Miten sinne pistäis piikin?
Miten yltäis veitsen kärki?
Ei yllä sinne ees järki. Vielä.

Vaan, ois jo jotenkin
kuin tilanne toivoton
vaik' toivoa aina on.

Ja se toivo
sen voima
on suunnaton.

Sekin siellä syvällä
mielen uumenissa on.

Vaan, karsittava on se lääke
poistetta pois on syyt.

Väärä ystävyys, jos vangitsee
se mielen pelon valtaan.

Sillä ystävyys
läheisyys ihmisen
on syvin
syvimmälle yltävä

sit' ei vielä ymmärrä ihminen
sen kaiken merkitystä.

Tuntee vain
ja suru, ikävä, tuo jännitystä
pelkokin menetyksestä
- niin syvälle yltää ystävä.

Ja aika haavat parantaa
- vaan ei aina.
Se aiheuttaa voi vaivoja
ellei hellitä
sisäisen kärsimystä.

Siks' sanotaan:
-Tunteilla ei saa leikkiä.
Sillä ei ymmärretä - vielä
tunteiden tosi syvyyttä.

Ja ikävästä
on moni kuollut pois
kun elo kaunista viel' ollut ois.

Ja tässä palataan
vaivan salaan;
mielen syövereistä
sisäisiin lihaksiin.

Jos siellä syvällä
on hyvä olla
mieli keveä
jatkuu se ketju myös ulkoiselle kehälle
- näkyvälle.

Vaan, jos sisällä
on paha olla
jatkuu se myös lihaksille
päivittäisille elon vaivoille
ongelmille.

Siks' hoidettava on aina ensin sisäiset
sitten vasta ulkoiset
sillä, mitä hyötyä on poistaa ongelma
jos syyt vain edelleen lyövät
ja herkkää ihmistä monin tavoin syövät.

Ja mieli herkkä hajoaa
taivas, maa, katoaa
ja elämän tarkoitus on pian poissa
kulkee ihminen maailmoissa
joiss' ei vapautta oo
kohti surkeata kohtaloo.

Ja tällä selittyvät monet vaivat, ahdingot
oudot kohtalot
syövät
ennenaikaiset kuolot.

Kas, etsi syy ja seuraus
vapauteen pyrkimys vankeudesta pois
silloin elo rauhaisampaa ois.

*

21.08.2014

Lukko

Kuin lukko elämälle
menevälle
touhuavalle, tekeväälle.

Lukko sisäinen
vaik' syy kaukainen;
joku asia jossain hoitamatta jäi
onnettomuus
vahinko

syvä kärsimys
pelko
huoli elämän
hukkaus elämäntehtävän

suuri suru, ikävä
- ihminen herkkä
ja kaipaus syvä menneeseen
kantautuu nykyiseen

hylkäys
jättö
- yksin jättö
turvaton tunne.

-Oi, elämä, minne!

Piirtyy kaikki elon pirtaan
niin kuin ilotkin
vaan, suru aina syvin.

Jos luulin mä
ett' selvisin siitä
jollain uudella vanhan peitin
menneen kuin poies hetkessä heitin;
- ei mennyt se
- ei kadonnut eilinen
- ei poistunut pois sisäiseni kirjoista
sen muistoista, liikutuksista.

Peittää voi
vaan, kadottaa ei
vaik' elämä uusi
surun poies vei.

Syvälle siirsin
sinne piirsin talteen kaikki
niin ilot kuin surut
elämän monet kulut.

Ja nyt...
ihmeellinen ihminen
herkkä, tunteellinen
kokee kärsimyksen uuden
tai jonkin tilan mi muistuttaa
vanhaa kadonnutta

ja hetkeen nousevat
ne vanhat unelmat
kuin kadotetut traumat
syvät kosketukset menneiltä teiltä

- kas, ei ihminen mitään poies heitä.

Siellä ne!
elonsa kirjoissa
muistoissa kaikki
kuin joka askele
sana ja teko
elämän ilo ja veitsen viilto.

Ja nousee ne
kuin menneitten haamut
kaukaiset kaavut
kuin näkymättömät kasvot
ja muistuttavat kuin salaa:
-Mun sisälläin vielä palaa.

Palaa se sammunut liekki
kytee, vaik' ei muistakaan
eloa ihanaa ja sen murhaa.



Niin, oi ihmeellinen ihminen
syvä on sun sisäinen
kaukainen
suuri kirja aikojen menneitten
omien ja menneitten sukupolvien.

Ei ihme, jos syntyy jännitystä
sisäistä kauhua
kiristystä
mi heijastuu ja kantaa
jostain... jotain... kaukaa

ja kummittelee
vaikuttaa sun arkeesi
ja tunteesi tuon kaiken läpi
ain enemmän näki.

Mutta,
tämä tekee ihmisen
niin hienon, monimutkaisen
sillä kas,
kaikella ain paikkansa auringon alla
kaikella tehtävänsä, tarkoituksensa
- ja juuri kaikkien noiden syvien kautta
sinä kuitenkin kasvat ja kehityt.

Lisääntyy ymmärrys
viisauksin
ja halu auttaa ja palvella
muodostaa ain uusi unelma
jonka voimana
on mennyt maailma tekoineen, tarkoituksineen
kokemuksineen
kipuine, särkyineen
iloineenkin, suruineen.

Tässä oli vain syitä
jos on kärsimyksiä.

Vaan, ovathan ne myös voimia tulevien
uusien unelmien.

Tässä, ja näissä
kasvaa ihminen
... niin ihmeellinen.

25.08.2014

Vain elämällä

Viisautta saa vain elämällä
kokemalla
oppimalla.

Kas, jakamalla sellaista
jost' ei kokemusta oo
on tyhjää
eikä ketään kannan
ei helpotusta elon hetkiin anna.

Siks' elettävä on!

Tunnettava kivutkin kuin kohtalon
otettava vastaan mit' annetaan
- näin runoilijaa valmistetaan
ja vahvistetaan sanoissa
viisauden teoissa.

Sillä, mitä hyötyä on kirjoittaa
ellei ole kokenut
ellei taakkaa elon kantanut
itsestänsä elolle kuin hintaa antanut
elon päivillä itseään vaivannut.

Mutta, sanojen kautta sanoja ain' parempia
ja kipujen kautta ain syvemmälle
ja kuin tasolle ylemmälle
joss' uudet sanat oottavat
kantavat
ja voimaa hetkiin antavat
ja elämälle tarkoitusta
tuleville vahvistusta
ja jaettavaksi jotain sellaista
jost' on hyötyä todellista.

Siksi, runoilija, kestä hetkesi
ja kannan taakkasi urheasti.

Se on vain taakka
- hetkellinen kuitenkin
ja lepohetken saat
kun taas sanat aukeaa.

Sillä, sanojen tähden kaikki tää vaiva, muistathan
sanojen tähden

ja niistä onnea kaiva
itsellesi
ja muille
ihmisille iloisille
ja murheellisille suille.

Silloin niissä on se voima
mit' ei ihminen nää
mut' sisäisensä jossain syvällä
sen ymmärtää.

*

25.08.2014

Tuntematon sisäinen

Ja viel' on kerrottava kuin uudelleen se
kuinka tärkeä
on sisäisen kasvu ihmiselle.

Ulkoinen ei suuresti hyödytä
vaik' oiskin sillä ajallista merkitystä.

Mutta, sisäinen
on ikuinen
ulkoinen tänne jää
ja ajallaan kuin tyhjiin häviää.

Sisäisen vie hän mennessään
kun aika hänest' häviää.

Ja se sisäinen
on suuri - iäinen
ja siellä kulkevat kaikki;
elon hetket
 ilot, surut
 riidat, taistelut
loukatun mielen vammat
 raivot
 kuolot kohtalon.

- Elämä hetkin niin julma on.

Vaan, kasvuksi kaikki ihmisen
kolhut syvien tunteiden
hetket raskaitten matkojen
- vapautuksen unohtaen.

Vaan, matkain vaivat ja niiden pää
niistä aina jälki jää.

Ja hohtavat ne siellä
syvien tiellä
minne ihminen itse ei nää
ne siellä kantaa elämää
ja antaa apuansa, kell' tarvetta on
jok' kärsii, kuin tiellä kohtalon.

Vaan, vaivat nuo kaikki
sisälle syvälle kaivautuneet

kuin meri piiloss' vellova
on täynnänsä kaikkea;
elon kohtaamista ja jälkiä sen
joitakin hetkin muistaen
- monet unohtaen.

Ja niiden voima ihmiseen
arkeen
terveyteen
on suurivoimainen
kaikkeen vaikuttaen.

Monet voimaksi
monet vahingoksi
toiset eloss' kantaviksi
toiset raastaviksi.

Ja sieltä syvältä säteilevät ne
ihmisen näkyvälle pinnalle
mielelle
lihaksille
aiheuttaen yhtä ja toista
hyvää
ja huonoa.

- Elämän tasapainoa.

Ja sieltä syvältä
- kas, ihminen herkkä
monenlaista merkitystä
luonteenpiirrettä
käytöstä
mielen, kehon kiristystä
- kasvoille irvistystä.

Sieltä syyt moneen vaivaan
syvältä
sisältä
elämältä ja sen hetkiltä.

Eikä vapaa ihminen
ole ees menneiltä
ennen meitä eläneiltä.

Kas, kantautuu sieltäkin kaikenlaista
raskasta ja raastavaista

vaik' osaa niihin ei itsellä oisikaan;
tavat
 puheet
 tottumukset
huonot teot salaiset
huomaamatta kulkeutuneet
ihmisen syvälle sisälle
kuin tarkoitusta antamaan
hyviin, pahoihin kantamaan.

Minkäs niille
ihmisen menneille
eletyille elon hetkille.

Siel' kulkevat mukana ja kantavat
voimaa antavat
tai sairastuttavat
 tietämättä
 tuntematta
mistä tuo hyvä
mistä tuo paha
joka kuljettaa nyt eloa.

Ja tästä!

Oi, tästä ... suurelle kysymykselle:
Miten hoitaa ongelman
jonka syyt menneistä
syvistä sisäisistä
 omista
 ja kaukaisista.

Millä niihin kosketusta?
Millä oireen helpotusta?

Millä apua alkusyyille?
Millä korjata psyyke?

Millä lihas kiristävä kieroon kääntävä
vaivaan vääntävä?

Mistä apu auttavainen
kauas kantavainen?

Onko jokin piikki, lääke, niin syvälle kulkeutuva?

Onko jokin kirurgia juurille ulottuva?

Vain energia salainen
mi kulkea voi läpi luiden, lihojen
muistojen
kaukaisten menneitten
joit' ei ees muista, tiedä ihminen
syitä kaukaisia vain kantaen.

Ei voimalla, taidolla ihmiskätten
ei sähköllä
oudoilla kokeilla vahingoittavilla

vaan, sanoilla suloisilla
ja voimilla yli-inhimillisillä
näkymättömillä salaisilla.

Niillä sinne
alkujuurille
läheisille, kaukaisille
aikain takaisille, kuin ajattomille.

Niillä sinne
ihmisen kuin alkujuurille
ja elämän vaatimille uhreille
salaisille.

-

Niin, en ois päässyt ikinä näin syvälle
ilman selkäni vaivaa rasittavaista
päivin vaikuttavaista.

Vaan, kun avautuvat ovet salatuiden
kaukaisten ulottumien
syvien seurauksien...

mit' kauemmin mä kannan
kestän
vaivani määrää
- eikä siis vaivassa ole mitään väärää
kestettävä vain - ja kirjoittaa
mit' taivas raottaa.

-

Vaan, ei olekaan tämä kurituskoulu
vaan, siunattu kipujen tie
joka minua vie
jonnekin syvemmälle

kaukaisiin
salattuihin syvyyksiin
vaiko, korkeuksiin
joss' talletettuna on
kuin ihmisen elämän salaisuudet

- minulle kaikki asiat niin uudet.

Sinne tämä kuljettaa
minua
tämä kipujen ja kärsimyksien tie
ja voi... minne se vielä minua vie!

En tiedä.

Enkä tiedä, kuinka kauan kestän
tätä tien "suloisuutta"
kipujen kuin pakollisuutta.

Sillä, huomaan...
ei ilman tätä - tietä
paljastu asioita, joist' en tiedä.

Siis, matkalla jonnekin tuntemattomaan
ja vaivat kulkee runoilijalla seuranaan
ja luulen...
vaiko jo kuulen kuin sisälläin:

*- Kumman valitset, oi runoilija parka,
valitsetko kivuttoman tien vailla salattuja sanoja
vaiko, kipujen tien
kanssa salattujen?*

Niin... minä vastaan:

-Anna kivut
mutta, anna myös voimaa kantaa
mitä kaikkea matka minulle mukanaan antaa.

*

Oi, miksi minä menin taas lupautumaan tuohon!

26.08.2014

Helvetti jatkuu

Jos kipu vain jatkuu
ei tempuilla parane
vieriikö ulkoisten syy sisäisille
henkisille alueille
mielen syville ulottumille.

Vaan, mikä siellä?

Jokin uusiko
vaiko vanha kauna?

Suru syvä piilossa
vaiko ikävä ankara?

Riita, menetys
vaiko eron tuska?

Oi, onhan noita
ihmiselon karikoita.

Mikäs niille nyt
piilossa olleille
kuopatuille?

Mikäs niille nyt
pintaan tulla painamaan
eloa rasittamaan?

Enkä ees ajatellut
muistellut moisia
ollut kaikista vapaa jo monia vuosia.

Niistäkö tämä?

Vaiko sitten jokin vanha liikuntavamma
tai uusi väärä liike ja sen kipu
asentovirhe
kireä lihas syvällä sisällä?

Olen ihan ymmällä.

Vaiko sitten, se viimeinen syy;
aika ankara
tahto suuremman
tarkoitus sanojen maan

sillä, kyllähän tämä kasvattaa
jotain opettaa
- ja sanoja antaa.

Niitä tämä kipujen hetki antaa
ja on antanut
uutta ulottuvuutta sanoille avannut

viisautta ja ymmärrystä
paikalleen asettanut
irti turhista pois
- kivuitta elo ihan toisenlaista ois.

Palaanko siihen edelliseen ja uskon sen;
"sanojen tähden kaikki"
siks' kipuilen

ja palaudun täältä
kipujen tieltä
kun aika on täys
kun sanojen laari ei enää sanoja vailla.

Sanojen laari viel' sanoja vailla.



*

29.08.2014

Viisaus pieninä palasina

Vaan, oi kuinka pieninä palasina onkaan
viisaus maailmalla.

Se viisaus
min itselleni apua etsiessä sain.
Oi, monenlaista ratkaisua hain.

Miten lie ois käynyt, jos oisin ollut vain paikallain.

Monenlaista ol' turhaa
lääkäreiden, lääkkeitten harhaa.
Ne jopa vaarallisiksi osoittautuivat
- sen myöhemmin ymmärsin
kun oikeitten apujen äärelle löysin.

Ja kulku yhdeltä toiselle kävi
runoilija ain uusia asioita näki.

Tie oli pitkä
tai, ainakin se tuntui siltä
kas, kun kipuiselta aika
ja ajantaju hetkin katoaa
ja elon piiri kuin pieniksi palasiksi hajoaa.

Niin, apuja sain:
yhdeltä yhden hyvän vinkin
toiselta taas toisen
ja kolmannelta jo vaik' useamman
ympäriillekin jaettavaksi.

Kasvoin jollekin jo oppaaksi
kokemuksieni ja tietojeni kautta.
Se helpotti
tieni ei ollut turha.

Ihmiset ovat ihania
puhuvia, auttavia
koskettavia ja tietoa antavia
kanssain nauravia
sillä kipu kiperäksi huumoriksi herkästi
se suhdetta lähensi.

Ja nyt
tässä kipujeni tien kuin loppusuoralla
- sillä tällainen on uskoni mun

kun katselen käteni töitä;
sanoja muistiin piirrettyjä
kirjoja luettuja
ja saamiani hyviä ohjeita.

Minä ihmettelen ja kiitän
kun näin paljon, näin pian
sain oppia ymmärtämään
tätä ihmisen elämää ja rajallisuutta sen
min edessä niin monesti avuttomana huokailen.

Nyt toisia tiedoillani siunailen.

*

6 *Salainen kunnostus*

28.08.2014

Siunattu kipu

Näyttää siltä
ett' toipuminen on alkanut
vaik' viel' eilen aamulla
oli kuin pahin aamu kaikista.

Liikkeitä löysin venyttäviä
uusia
vaik' vanhoja tuttuja jumpista
ja joogan hengitystä
palleasta lähteviä
pitkiä ja syviä.

Nyt uusi aamu - näyttää kirkkaammalta
vaik' Taikurin taivaalla viel' pilviä
jos katson ikkunasta.

Syksy tulossa sateinen
vaik' elokuun loppu vasta.
On tässä kesässä koeteltu runoilijalasta!

Koko arsenaali tässä käyttöön otettiin
ett' vaivasta vapauduttiin;
lymfa ja energiat
hieronta, kiropraktiikka
ja kuin pisteenä... ei iin päälle
vaan, perään viimeiseksi
Antti Heikkilän kirja: "Siunattu kipu".

Niin, siunattu. Todellakin.

Kuinka paljon tietoa, kokemusta
kipujen kanssa taistelua
uusien ihmisten tapaamista
- ihanien, osaavien, taitavien
apujansa antavien.

Uusia ystäviä monista.

Ja, näin runoilijan kannalta - sanoja!
Matkan varren tarinoita
joita nyt jakaa voin
kun elämä näin raskaalla kädellä
uusia eteeni toi.

Kunnosta on huolta pidettävä
kehosta monella tapaa
ei vain ravinnolla
vaan, oikealla kuntoilulla
ettei paikat jämähdä
- siin' jo pian sammuu elon tehtävä.

Ja tarkka! pitää olla
millä hoidolla itseäsi vaivoista vapahdat
millä vastaan taistelet tätä ajan henkeä
vaik' niin auttavaista
niin, samalla aikaa vaarallista.

Miten herkässä on pillerit ja piikit.

Miten herkässä veitsi viiltävä.

Miten herkässä on sairauden aiheuttaja;
- päivittäin väärää ravintoa
ja niistä vaivoja
vakavia sairauksia.

Miten vastustaa niitä?
Miten toipua niistä?

Miten vapautua mainosten valheellisesta maailmasta
manipuloiduista tutkimustuloksista?

Miten uskoa kuin salassa olevaa viisautta?

Miten paljastaa juonittelua ja rahan valtaa
sillä, niin moni asia vaaroja mukanaan kantaa?

Vaaroja, jotka ilmenevät vasta
kun elo jo raskasta.

Näissä kaikissa
jatkaa nyt runoilija
ja etsii viisautta Taikurin taivaasta
ja tarjoilee ne sit' maailmalle
maassa kulkevalle.

29.08.2014

Suuri salainen kunnostus

Minä tajusin
kun ystävälleni puhelimesta paljastin:

-Minussa on menossa prosessi
jokin putsaus
kuntoutus
kaikesta elon vanhasta
salaisesti elämää rasittavasta
minua nyt rampauttavasta
- selän kipujen kautta erilaisia heijastumia
pakaroihin ja jalkoihin.

Tuttu vaiva, ja yleinenkin.
Vaan, kohdalle sattuessaan aika ankara
elämää rajoittava.

Ja sitten, heti puhelun jälkeen minä muistin
mitä olen jo aikaisemmin kirjoittanut itselleni
kuin ennustanut tulevaa
vaik' en oikein ymmärtänyt silloin, mitä tarkoittaa.

Kirjoitin keväällä
kun muuttoa Taikurin taivaalle kuvasin
että: "Ennen uuden alkua
on astia puhdistettava.
Ei tänne vain tulla, ja aleta touhuta. Ei."

Niin, no hyvä, ajattelin kait silloin.
Onhan se tärkeitä ja tuttu asia
- jos jotain uutta
on hyvä olla puhdistettu astia.

Vanha liat pois
ett' uutta puhdasta ja kaunista
astiaan laskea vois.

No niin, hyvä juttu. Selvähän se.
Astia sitten vaan pesulle.

Mutta, jokuko nappia painoi
pesuohjelman käynnisti
ja putsauksen kivuilla aloitti.

Vanhat kuonat pois!
Kuinka se nyt kivutonta olla vois.

Ja kun vielä
niitä vanhoja putsattavia on syvällä
jossain muistamattomien muistojen takana
unohdettuja jo aikoja sitten

ja kehon vaivoja
joita vain paikattu pikaisesti
kulkeneet kehossa mukana
osin unohdettuina.

Niin, nyt
kun jokin suuri pesuharja, tai lasta
alkaa näitä kaapia pois
ett' tulis puhdasta ja kaunista
- niin se sattuu.

Ei irtoa vanha helposti
syöpynyt on syvälle kiinni.

Sen kuin pintaa raavittava
ett' se kaikki lika
saataisiin perusteellisesti pois.

Siitäkö tässä nyt kysymys?
Taikurin, runoilijan pysäytys
puhdistettavaksi ennen uusia tekoja.

Ja matka sinne
synnyttää monia syviä sanoja
antaen viisautta
joita vaik' sitten jaella
kun sen aika on
- kun puhdistus valmis on.

Niin, lohduttaako tuo
täss' kipujen ja vaivojen keskellä?

Antaako ymmärrystä odottaa
puhdistuksen valmistumista?

Kyllä se lohduttaa
ja antaa uskoa ja voimaa
ja toivoa paremmasta
uudesta tulevasta.

Sillä, eihän puhdistus ja kunnostus
nyt turhan tähden
eikä ees pelkoa, että tästä kaikesta kuin kesken lähden
vaik' kivut hetkin kovat
joihin vaikuttavat mun eloni hetket omat.

Ehkä lisänä viel' jotkin kaukaiset
sukupolvien takaiset
jotka mukanani jossain salassa kulkeneet
näkyvät portit
ne jonnekin syvälle sulkeneet.

Niitäkin kaikkia tässä kaavitaan
kun runoilijaa uudelle matkalle valmistetaan.

No ei ihme, että sattuu
kun vanhojenkin tekoja ja eloja
minusta tässä prosessissa poistuu.

Tässä toivossa
ja huomisen hyvän uskossa
päiväni nyt kuin raahustan
ja vaivojani valitan
... aina ees ymmärtämättä, miksi
tulini nyt niin raihnaiseksi.

Vaan, tämän tarinan myötä
minä nyt sen ymmärrän
ja melkein jo kiitän... kiitänkin
tätä meneillään olevaa hyvää työtä
mikä päättyy aikanaan, kun astia valmis
ja pesukoneen luukku avataan.

Ja siellä!

Niin, siellä se kiiltelee
se astia kuin uusi
kirkas ja puhdas
käyttöön uljas ja valmis..

Voi, kuinka elämä onkaan kaunis!

*

01.09.2014

Menneitten haamut

Ihmissuhde kiristävä
voi olla kaiken takana
vanhoja esiin nostava
hetkeä hajottava.

Sillä, jokin merkki
piirre
teko
tapa
voi olla rasittava
menneistä muistuttava
niitä esiin nostava.

Hetken rauhaa hajottava.



Jokin, jossain kaukana
kaukana elon matkalla;
ihmissuhteessa
vanhemmissa
ystävissä
kavereissa
koulussa
töissä tai vapaalla.

Ja piirre tämän hetkinen
sotkee päivät tulevien
raahaten
kantaen
eteen vanhat tunteet
jo unohtuneet.

Parantuneet? - Ei, mutta unohtuneet
jo vapauden antaneet.

Siksi, hetki
suhde tämän hetkinen

menneistä muistuttaen
mist' eroon jo päästy
kasvettu
edelleen matkattu

vetää takaisin kuin menneitten haamut
unohtuneet, kasvottomat kaavut
ja mieltä herkkää lyövät
ja tätä hetkeä
ja sen kasvun hetkeä syövät.

Siksi, ei ole hyvä se
palata taas kuin takaisin menneille.

Etsittävä on uutta
elon suloisuutta
uuden hetken kasvun hetket
uudet retket
tavat
ihmiset uudet suloiset
joill' tietenkin taas omat metkunsa
ilonsa
vaivansa.

Mutta, jos etsii elossa kasvua
on vanhat unohdettava.

Vain unohdettava ja jatkettava
elon vapautta ja tarkoitusta.

Irrottava menneitten taakoista ja rasituksista
ja katsottava uutta päivää kirkkain silmin
elää kuin uuden filmin
ja nauttia
elon tulevia tapahtumia.

*

Osa 2 - loppu -

Matka jatkuu osassa 3.